

РЕШЕНИЕ

№ 3513

гр. София, 02.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV ТРИЧЛЕНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 12.06.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Бранимира Митушева
Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова и при участието на
прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1194** по описа за **2020**
година докладвано от съдия Бранимира Митушева, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Решение по адм. дело №1194 /2020г. на АС-София-град, IV троен състав,

17 страница

Производството е по реда на чл. 185 - чл. 196 от Административно-процесуалния
кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на М. В. П. от [населено място], чрез процесуалния
представител адв. Д., срещу чл. 19, ал. 1, чл. 58, чл. 118, т. 1, чл. 118, т. 2 - в частта
„такса за отговорно пазене”, чл. 119 – в частта „такса за отговорно пазене”, и чл. 128 –
в частта „такса за отговорно пазене” от Наредбата за организацията на движението на
територията на Столичната община /НОДТСО/, както и по жалба на П. Т. 3. от
[населено място], присъединена в съдебното производство, срещу чл. 118, т. 1 от
НОДТСО.

Наведените в жалбата на М. П. основания са за нищожност, съответно в условията на
алтернативност за незаконосъобразност, на НОДТСО в оспорените части. Посочва се,
че разпоредбата на чл. 19, ал. 1 от НОДТСО е издадена при липса на компетентност и
изземване на компетентността на Министерство на регионалното развитие и
благоустройството /МРРБ/ и Министерство на вътрешните работи /МВР/, както и е
противоречаща на разпоредбите на Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ и Наредба
№ РД-02-20-10/05.07.2012 г. за условията за изграждане или монтиране върху

платното за движение на изкуствени неравности и на други средства за ограничаване на скоростта на движение и изискванията към тях /Наредба № РД-02-20-10/2012 г./. Твърди се, че разпоредбата на чл. 58 от НОДТСО противоречи на чл. 99, ал. 3 от ЗДвП, който е предоставил уредбата на въпросите, свързани със заплащането в компетентност на общинския съвет, а не на кмета на общината. Като незаконосъобразна жалбоподателят определя и разпоредба на чл. 118, т. 1 от НОДТСО, с която извън компетентността на Столичен общински съвет /СОС/ е въведена мярка, предвидена всъщност в чл. 171, ал. 1, т. 5, б. „а” от ЗДвП. Допълва се по отношение на чл. 118, т. 1 от НОДТСО, че е недопустимо приложението на тази принудителна административна мярка /ПАМ/ от контролни органи, различни от тези по ЗДвП. Счита се, че по отношение на чл. 118, т. 2, чл. 119 и чл. 128 от НОДСТО, в частта им „такса за отговорно пазене”, СОС няма правомощия да установява такси, като въвеждането на „такса за отговорно пазене” е в противоречие с Конституцията на Република България и Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/, които допускат общинския съвет да определя техния размер, което обаче не отменя изискването за законоустановеност на таксите. Иска се прогласяването на нищожност, а при условията на алтернативност – да бъдат отменени разпоредбите на чл. 19, ал. 1, чл. 58 и чл. 118, т. 1 от НОДСТО, както и чл. 118, т. 2 /относно думите „такса за отговорно пазене”, чл. 119 /относно думите „такса за отговорно пазене”/ и чл. 128 /относно думите „такса за отговорно пазене”/ от НОДТСО. Претендира се и присъждане на разноски по делото.

Наведените в молбата за присъединяване на П. 3. основания са за нищожност, съответно в условията на алтернативност за незаконосъобразност, на чл. 118, т. 1 от НОДТСО. Твърди се, че СОС недопустимо е надхвърлил пределите на местното нормотворчество, нарушавайки очертанията на чл. 8, чл. 12 и чл. 15, ал. 1 от Закона за нормативните актове /ЗНА/, тъй като няма компетентност да преурежда обществени отношения по различен начин, които вече са уредени от законодателя с по-висш по степен нормативен акт – чл. 171, ал. 1, т. 5, б. „б” от ЗДвП и чл. 22 и чл. 23 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Иска се прогласяването на нищожност, а при условията на алтернативност – да бъде отменена разпоредбата чл. 118, т. 1 от НОДСТО. Претендира се и присъждане на разноски по делото.

Ответникът - СТОЛИЧЕН ОБЩИНСКИ СЪВЕТ, редовно призован, чрез процесуалния си представител оспорва жалбите и счита същата за неоснователна по съображения, изложени в писмени бележки. Претендира присъждане и на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбите за неоснователни и недоказани, поради което моли същите да бъдат оставени без уважение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, IV-ти троен състав като прецени събраните по делото доказателства и наведените основания, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбите са процесуално допустими, а разгледани по същество жалбата на М. П. е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА, а жалбата на П. 3. е НЕОСНОВАТЕЛНА. В случая Наредбата за организацията на движението на територията на Столичната община, приета с Решение № 332 по Протокол № 48 от 19.05.2005 г., последно изменена с Решение № 511 по Протокол № 58 от 26.07.2018 г. на Столичния общински съвет, е

подзаконов нормативен акт по смисъла на чл. 75, ал. 1 от АПК, тъй като съдържа административноправни норми, отнася се до неопределен и неограничен брой адресати и има многократно правно действие.

Съдът намира, че жалбите, с които е сезиран, са подадена от надлежни субекти, чиито права, свободи или законни интереси могат да бъдат засегнати от подзаконовия нормативен акт, съобразявайки разпоредбите на чл. 186, ал. 1 от АПК, срещу текстове от подзаконов нормативен акт, подлежащ на съдебен контрол. Наредбата, по дефиницията на чл. 75, ал. 1 от АПК, чл. 7, ал. 2 и чл. 8 от ЗНА и чл. 21, ал. 2 от Закона за местното самоуправление и местната администрация /ЗМСМА/, съставлява подзаконов нормативен административен акт. Съобразно разпоредбата на чл. 185, ал. 1 и чл. 187, ал. 1 от АПК, подзаконовите нормативни актове, изцяло или в отделни техни разпоредби, подлежат на безсрочно оспорване пред съда.

Налице е и правен интерес у жалбоподателите, доколкото правото на оспорване принадлежи на гражданите, организациите и органите, чиито права, свободи или законни интереси за засегнати или могат да бъдат засегнати от него или за които той поражда права и задължения. При изследването на въпроса относно наличието на правен интерес у жалбоподателите настоящата съдебна инстанция съобразява мотивите, съдържащи с в Решение № 5 от 17 април 2007 г. по конституционно дело № 11/2006 г. на Конституция съд, в които се посочва, че във всички случаи, когато гражданите оспорват подзаконовите нормативни актове те трябва да докажат пред компетентния съд, че е налице засягане на техни права или законни интереси, като заинтересоваността следва да е правомерна, лична и обоснована. В мотивите изрично се посочва, че засегнати по смисъла на чл. 186, ал. 1 от АПК са всички граждани, до които се разпростира подзаконовият нормативен акт, като в случаите, когато той регламентира положението на определен кръг физически или юридически лица, легитимирани да го обжалват са само тези лица, чиито права актът засяга или би могъл да засегне /такъв е случаят, когато например един подзаконов нормативен акт урежда статута на тесен кръг лица, като положението само на чужденците, или само на една или друга професия, или на жителите само на едно място/. Правният интерес на М. П. е обоснован с обстоятелството, че той е адресно регистриран по постоянен и настоящ адрес в [населено място] и е правоспособен водач, притежава моторно превозно средство, регистрирано на територията на Столичната община. Правният интерес на П. З. е обоснован с обстоятелството, че той посещава често [населено място], гостува често на свои роднини в [населено място], читател е в Народната библиотека „Св. Св. К. и М.“, както и притежава свидетелство за управление на моторно превозно средство. Посочените обстоятелства обуславят правния интерес на жалбоподателите за оспорване на конкретни разпоредби от наредбата, доколкото същата засяга техен личен интерес /личен интерес имат всички лица, до чиято правна сфера се отнася подзаконовия нормативен акт на общинския съвет/. В процесния случай е достатъчно да се бъде доказано обстоятелството, че жалбоподателите имат качеството на лица, до които са отнася подзаконовия нормативен акт. Несъмнено е обстоятелството, че правото на придвижване е основно право, като съобразно чл. 35 от Конституцията на Република България всеки има право свободно да избира своето местожителство, да се придвижва по територията на страната и да напуска нейните предели. Основно право на българските граждани съобразно чл. 54, ал. 1 от Конституцията на Република България е също така правото на всеки да се ползва от националните и културни ценности. Следователно е налице личен интерес от

оспорване на подзаконовия нормативен акт. Като съдебната практика, така и съдебната теория безпротиворечиво приемат, че освен личен интересът следва да бъде и пряк, т. е. разпоредбите на подзаконовия нормативен акт следва да се отнасят до правната сфера на жалбоподателя, да имат пряка изпълнителна сила срещу него, т.е., когато не се налага да бъде издаден друг административен акт, за да настъпи правното им действие. В процесния случай това условие несъмнено е изпълнено, доколкото действието на разпоредбите на наредбата настъпва без да е формално или пък фактически обусловено, не е необходимо да бъде издаден конкретен административен акт, който превръща обусловеното действие на акта в пряко действие. Следователно, налице е и пряко засягане на жалбоподателите, тъй като оспорената наредба /в отделните ѝ части/ пряко поражда последици за правното положение на лицата, до които се отнася, не оставя никакво право на преценка на лицата, на които е възложено нейното изпълнение, предвид обстоятелството, че това изпълнение е напълно автоматично и произтича единствено от разпоредбите на тази наредба, без да се прилагат други правила с опосредяващ характер. Настоящата съдебна инстанция съобразява и мотивите, съдържащи се в Тълкувателно решение № 3 от 16 април 2013 г. на Върховния административен съд, в които изрично се посочва, че при оспорване на административни актове с искане за обявяване на нищожност правният интерес за оспорвания следва да се преценява към момента на подаване на жалбата /доколкото в процесния случай се претендира и нищожност на обжалваните разпоредби от наредбата/. При съобразяването на посочените обстоятелства следва да се направи извода, че процесната наредба представлява подзаконов нормативен акт, който засяга пряко жалбоподателите, поражда преки последици по отношение на тях, поради което подадените жалби се определят като допустими.

С оглед събраните по делото доказателства и доводите на страните, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

С Решение № 332 по Протокол № 48/19.05.2005 г. Столичният общински съвет е приел Наредба за организация на движението на територията на Столична община.

Предложението за приемане на нова Наредба за организация на движението на територията на Столична община е направено с доклад № 9300-47/01.02.2005 г. на зам. кмета на Столична община, като мотивите за това са, че по същество се предлага да бъдат уредени въпроси, които до момента са нямали правна регламентация и са специфични за територията на Столична община.

Преди приемането на Наредбата на заседание на 19.05.2005 г., становища до СОС са представили Постоянната комисия по местно самоуправление и нормативна уредба и Постоянната комисия по транспорт, транспортна инфраструктура и безопасност на движението. Докладът на зам. кмета на Столична община, с предложени проект за решение, е бил подкрепен, като са предложени от двете комисии изменения в предложени проект на наредбата.

След като проекта за наредбата е разгледан от комисиите, на които е бил разпределен, е внесен на заседание на СОС, като видно от Протокол № 48 от заседанието, проведено на 19.05.2005 г. предложеният проект на Наредба от вносителите е приет с измененията и допълненията на Постоянната комисия по местно самоуправление и нормативна уредба и Постоянната комисия по транспорт, транспортна инфраструктура и безопасност на движението, при спазване на изискванията за кворум по чл. 51, ал. 3 от Правилника за организацията и дейността на Столичния общински съвет.

Обжалваната разпоредба на чл. 19, ал. 1 от НОДТСО не е засегната от последващи изменения на Наредбата. С последващо изменение на наредбата с Решение № 521 по Протокол № 48/26.09.2013 г. на СОС е създаден раздел 1. „Общи правила“, в който е включен обжалвания чл. 58 от НОДТСО, раздел 5. „Принудително преместване на неправилно паркирани ППС“, в който са включени обжалваните чл. 118 и чл. 119 от НОДТСО, и раздел 6. „Блокиране на колелото на неправилно паркирано ППС, чрез използване на техническо средство /”скоба”/“, в който е включен обжалвания чл. 128 от НОДТСО. С изменение на наредбата с Решение № 440 по Протокол № 37/20.07.2017 г. и с последното изменение на наредбата с Решение № 511 по Протокол № 58/26.07.2018 г. на СОС е изменен текста на разпоредба на чл. 128 от НОДТСО, но не и в обжалваната част относно „таксата за отговорно пазене“. От събраните по делото писмени доказателства се установява също така, че и при последващите изменения и допълнения на НОДТСО са спазени разпоредите на чл. 26, ал. 3 от ЗНА, както и на чл. 51, ал. 3, 56, ал. 1, чл. 98 и чл. 99, ал. 1 от Правилника за организацията и дейността на Столичния общински съвет.

В чл. 19, ал. 1 от НОДТСО е предвидено, че за намаляване на скоростта на МПС по пътните платна се допуска използването на напречни неравности, като основните видове и размери са дадени в приложение № 4. Разпоредбата на чл. 58 от същата наредба /доп. - Решение № 148 по Протокол № 12 от 22.03.2012 г., отм., нов - Решение № 521 по Протокол № 48 от 26.09.2013 г./ предвижда, че удостоверяването на заплащането и контролът на действителното време на паркирането на автомобили в зоните за почасово платено паркиране се регламентират в заповедта по чл. 54 от настоящата наредба. Член 118, т. 1 и т. 2 от НОДТСО /нов - Решение № 521 по Протокол № 48 от 26.09.2013 г./ гласи, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения могат да се прилагат следните принудителни административни мерки: 1. преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощеният от него водач, когато превозното средство е паркирано правилно, но обстоятелствата налагат неговото преместване; за новото местоположение на превозното средство се уведомява районното полицейско управление, а разходите, направени във връзка с преместването на превозното средство, са за сметка на лицето или организацията, поискала преместването; 2. преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощеният от него водач, когато превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, както и когато създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението, както и в случаите когато е паркирано неправомерно на специално обозначено място, предназначено за паркиране на ППС превозващи хора с увреждания. Длъжностните лица от службите за контрол по тази наредба уведомяват районното полицейско управление, от територията на което е преместен автомобилът, за новото местоположение на превозното средство. Разходите, направени във връзка с преместването на превозното средство са за сметка на собственика на превозното средство, което може да бъде задържано до заплащане на тези разходи, като в този случай на нарушителя се съставя акт за установяване на административно нарушение или се издава фиш, а таксата за отговорното пазене на преместения автомобил се

начислява от момента на уведомяването на районното полицейско управление. Съгласно чл. 119 /нов - Решение № 521 по Протокол № 48 от 26.09.2013 г./ принудително преместените ППС се превозват до специализирани паркинги на територията на Столична община и се освобождават от там след заплащане на дължимите суми за разходите по преместването и таксата за отговорно пазене. Разпоредбата на чл. 128 от НОДТСО /Нов - Решение № 521 по Протокол № 48 от 26.09.2013 г., изм. - Решение № 440 по Протокол № 37 от 20.07.2017 г., в сила от 1.10.2017 г., изм. - Решение № 511 по Протокол № 58 от 26.07.2018 г./ предвижда, че след изтичане на работното време на съответната зона за почасово платено паркиране за деня, както и през следващи дни, същото ППС може да бъде принудителна преместено по реда на чл. 118, като водачът или собственикът на ППС, освен сумите, дължими по принудителното задържане, заплаща и разходите по принудителното преместване и таксата за отговорно пазене на специализиран паркинг.

На основание чл. 188 от АПК, оспорването е съобщено по реда на чл. 181, ал. 1 и 2 от АПК, като е обявено в ДВ, неофициален раздел. Обявление е поставено и на определените за това места в сградата на Административен съд – София град /АССГ/ на 02.03.2020 г., като е изпратено и за публикуване на интернет страницата на Върховен административен съд /ВАС/.

При така установените факти, настоящият тричленен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения подзаконов нормативен акт, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване в настоящото съдебно производство са разпоредбите на чл. 19, ал. 1, чл. 58, чл. 118, т. 1, чл. 118, т. 2 - в частта „такса за отговорно пазене”, чл. 119 – в частта „такса за отговорно пазене”, и чл. 128 – в частта „такса за отговорно пазене” от НОДТСО. Наредбата е подзаконов нормативен акт по смисъла на чл. 75, ал. 1 от АПК, като разпоредбата на чл. 75, ал. 2 от АПК предвижда, че нормативните административни актове се издават по прилагане на закон или подзаконов нормативен акт от по-висока степен. Нормите на чл. 75, ал. 2 и чл. 76, ал. 1 и 2 от АПК са идентични с тези на чл. 2, чл. 3, ал. 1 и 2, чл. 7, ал. 2 и чл. 8 от ЗНА, като прогласяват забраната да се уреждат с наредба обществени отношения, уредени вече с нормативен акт от по-висока степен. Като акт на общински съвет, наредбата подлежи на проверка за законосъобразност, включително и чрез подаване на протест от прокурор и сезиране на съответния административен съд с искане за произнасяне по законосъобразността на конкретно посочени текстове. С подаването на жалба или протест се предприемат действия по защита на обществен интерес, свързан със законосъобразното упражняване правомощията на орган на местното самоуправление – Столичен общински съвет, както и в изпълнение на законови разпоредби, с прилагането на които са задължени служители на Столична община.

Общинският съвет е орган на местното самоуправление, който се избира

от населението на общината и осъществява своите правомощия, предвидени в чл. 21, ал. 1 от ЗМСМА и други закони, като по аргумент на алинея 2 от цитираната разпоредба „в изпълнение на правомощията си по алинея 1, общинският съвет приема правилници, наредби и инструкции, решения, декларации и обръщения”. Правната форма на нормативните актове на местните органи са наредбите. Общинският съвет като орган на местно самоуправление на територията на Столична община, решава самостоятелно въпросите от местно значение. Съгласно действащата към момента на приемане на Наредбата редакция на чл. 21, ал. 2 от ЗМСМА общинският съвет решава и други въпроси от местно значение, които не са от изключителната компетентност на други органи. Следователно общинските съвети, като органи на местно самоуправление, разполагат с компетентност да уреждат съобразно нормативните актове от по-висока степен, неуредени от тях обществени отношения от местно значение, доколкото тези въпроси не са от изключителна компетентност на други органи. С НОДТСО се регулират конкретните обществени отношения, свързани с реда и условията за движение, престой и паркиране на територията на Столичната община. Несъмнено организацията на движението е обществен въпрос с местно значение и е предмет на регулиране от общинския съвет по силата на ЗМСМА. С оглед на това настоящият съдебен състав намира, че оспореният подзаконов нормативен акт е издаден от компетентен орган, както и при спазване на изискванията по чл. 27 от ЗМСМА и на разпоредбите на Правилника за организация и дейността на Столичен общински съвет.

Настоящата съдебна инстанция приема, че актът е издаден и в изискуемата форма - в решението, с което е приета наредбата, като и последващите решения, с които се изменя наредбата, е посочен видът на акта, органът, който го е приел, и е отразен главният му предмет, както и е посочено правното основание за приемане. Наредбата е публикувана на интернет страницата на СОС, т. е. от формална страна е спазена изискуемата процедура по чл. 78, ал. 3 от АПК във връзка с чл. 37, ал. 3 от ЗНА. Съдът не установява наличие на съществени процесуални нарушения, които да налагат отмяна на оспорените разпоредби на това основание.

По отношение на оспорената разпоредба на чл. 19, ал. 1 от НОДТСО съдът намира за основателни наведените от жалбоподателя П. доводи за незаконосъобразност. Цитираната разпоредбата предвижда, че за намаляване на скоростта на МПС по пътните платна се допуска използването на напречни неравности, като основните видове и размери са дадени в приложение № 4. Разпоредбата на чл. 24а, ал. 1 и ал. 2 от

ЗДвП /нов - ДВ, бр. 51 от 2007 г., изм., бр. 54 от 2010 г. Изм. - ДВ, бр. 68 от 2013 г., изм., бр. 14 от 2015 г./, на която се позовава жалбоподателят П. в жалбата си, регламентира, че за ограничаване на скоростта на движение се използват изкуствени неравности или други средства, които се изграждат или монтират на платното за движението, като министърът на регионалното развитие и благоустройството и министърът на вътрешните работи определят с наредба условията за изграждане или монтиране върху платното за движение на изкуствени неравности и други средства за ограничаване на скоростта на движение и изискванията към тях. В изпълнение на законовата делегация министърът на регионалното развитие и благоустройството и министърът на вътрешните работи са издали Наредба № РД-02-20-10/05.07.2012 г., в чийто чл. 5, ал. 1 са посочени видовете средства за ограничаване на скоростта на движение, между които са и отклонения и препятствия, разположени напречно на платното за движение /т.1/, разполагани съгласно Приложение № 1. Отделните видове отклонения и препятствия, разположени напречно на платното за движение, са регламентирани в чл. 6 от Наредба № РД-02-20-10/05.07.2012 г. и Приложение № 2 към него. Доколкото към момента на приемане на атакуваната разпоредбата на чл. 19, ал. 1 от НОДТСО /с Решение № 332 по Протокол № 48/19.05.2005 г./ разпоредбите на чл. 24а, ал. 1 и ал. 2 от ЗДвП не са били приети и законова делегация по уреждане на материята, свързана със средствата за ограничаване на скоростта на движение, не е била изрично делегирана от специалния закон на министъра на регионалното развитие и благоустройството и министъра на вътрешните работи, то съдът намира, че СОС е бил компетентен да уреди тази материя в издадената от него наредба. При анализ и съпоставка на посочените текстове от ЗДвП и Наредба № РД-02-20-10/05.07.2012 г. от една страна, и оспорената разпоредба на чл. 19, ал. 1 от НОДТСО от друга страна, се установява обаче, че към настоящия момент обществените отношения, които урежда СОС в подзаконовия нормативен акт с процесната разпоредба, вече са регламентирани в чл. 5, ал. 1 и чл. 6 от Наредба № РД-02-20-10/05.07.2012 г., издадена на основание законовата делегация на чл. 24а, ал. 1 и ал. 2 от ЗДвП. Установява се също така, че посредством обжалваната в настоящото производство разпоредба се въведени различни по вид и размер напречни неравности от тези по Наредба № РД-02-20-10/05.07.2012 г., както и се ограничават възможностите за ограничаване на скоростта на движение чрез използване само на един вид средства, а именно препятствия, разположени напречно на платното за движение, доколкото разпоредбата на чл. 5, ал. 1, т. 1 – т. 6 от Наредба №

РД-02-20-10/05.07.2012 г. предвижда още няколко вида средства за ограничаване на скоростта, както и се въвеждат специфични изисквания относно строителните материали, от които се изработват напречните препятствия /чл. 9 от Наредба № РД-02-20-10/05.07.2012г./ и относно изграждането и монтирането им /чл. 10 от Наредба № РД-02-20-10/05.07.2012 г./. Следователно, като не е актуализирана от приемането ѝ до настоящия момент и в съответствие с последващи разпоредби в закон и подзаконов нормативен акт, уреждащи същите обществени отношения, наредбата в частта на чл. 19, ал. 1 е в противоречие с текста на чл. 24а, ал. 2 от ЗДвП и чл. 5 и чл. 6 от Наредба № РД-02-20-10/05.07.2012 г. и въведените изисквания относно видовете и размерите на препятствия, разположени напречно на платното за движение. По този начин е нарушено правилото на чл. 15, ал. 1 от ЗНА, съгласно който нормативният акт трябва да съответства на Конституцията и на другите нормативни актове от по-висока степен. Предназначението на наредбата е да уточнява и конкретизира разпоредбите на закона като нормативен акт от по-висока степен, но не може да е в противоречие със закона, нито да преурежда по различен начин вече уредени от закон обществени отношения и подзаконовите актове по неговото прилагане. От друга страна разпоредбата на чл. 10, ал. 2 от ЗНА предвижда, че обществени отношения, които спадат към област, за която има издаден нормативен акт, се уреждат с неговото допълнение или изменение, а не с отделен акт от същата степен. В случая оспорената разпоредба на чл. 19, ал. 1 от НОДТСО към настоящия момент урежда обществени отношения, свързани с ограничаване на скоростта на движение и регулирани вече посредством друг нормативен акт в противоречие със забраната на чл. 10, ал. 2 от ЗНА за тяхното уреждане. Това от своя страна налага и извод за материална незаконосъобразност на разпоредбата на чл. 19, ал. 1 от НОДТСО, която следва да бъде отменена.

По отношение на оспорената разпоредба на чл. 58 от НОДТСО настоящият съдебен състав намира, че изложените от жалбоподателя П. доводи за нищожност и незаконосъобразност се явяват неоснователни, тъй като не се установява СОС да е преотстъпил нормативна компетентност на кмета на Столична община. Съгласно изричните разпоредби на чл. 2, ал. 2 от ЗНА и чл. 76, ал. 2 от АПК компетентността да се издаде, измени или допълни един нормативен административен акт е законово определена и е непрехвърляема. Атакуваната разпоредбата на чл. 58 от НОДТСО /доп. - Решение № 148 по Протокол № 12 от 22.03.2012 г., отм., нов - Решение № 521 по Протокол № 48 от 26.09.2013

г./ регламентира, че удостоверяването на заплащането и контролът на действителното време на паркирането на автомобили в зоните за почасово платено паркиране се регламентират в заповедта по чл. 54 от настоящата наредба. Издаването на заповедта по чл. 54 от НОДТСО, с която се въвежда режим на почасово платено паркиране на улици, булеварди, площади и паркинги - публична общинска собственост и други части от пътната инфраструктура, както и други терени - общинска собственост, е предоставено в правомощията на кмета на Столична община. Нормата на чл. 99, ал. 3 от ЗДвП /изм. – ДВ, бр. 37 от 2015 г., бр. 13 от 2016 г., в сила от 15.04.2016 г., бр. 86 от 2018 г., в сила от 1.03.2019 г./, на която се позовава жалбоподателят, предвижда, че общинският съвет определя цената за паркиране на местата по ал. 1, както и условията и реда за плащането ѝ от водачите на специализираното звено на общината или на юридическото лице по чл. 14, ал. 1, т. 5 от Закона за обществените поръчки, на което е предоставено управлението на тези места, включително приема годишния инвестиционен план. Оспореният текст на чл. 58 от НОДТСО е приет с Решение № 521 по Протокол № 48/26.09.2013 г. на СОС, към която дата е била приложима следната редакция на чл. 99, ал. 3 от ЗДвП /изм. – ДВ, бр. 10 от 2011 г./: Съответният общински съвет може да определя такса за паркиране при условията по ал. 1, с която следва да се съобрази и съответствието на оспорената разпоредба. С приложимата редакция на чл. 99, ал. 3 от ЗДвП законодателят е делегирал компетентността по определяне на таксите за паркиране на съответните общински съвети. С разпоредбата на чл. 58 от НОДТСО Столичен общински съвет е предоставил в прамощието на кмета на Столична община, чрез издаването на заповед, да регламентира само начина на удостоверяването на извършеното заплащане на почасовото платено паркиране и начина на осъществяване на контрола на действителното време на паркирането на автомобили в зоните за почасово платено паркиране. Така предоставените правомощия нямат за предмет определянето на такси за паркиране и не създават материална компетентност на кмета на Столична община да регламентира материя, нормативно призната по силата на чл. 99, ал. 3 от ЗДвП /в приложимата редакция/ за Столичен общински съвет. Не се установява прехвърляне на компетентност и противоречие с акт от по-висока степен с нормата на чл. 58 от НОДТСО и при съобразяване на сега приложимата редакцията на чл. 99, ал. 3 от ЗДвП. В съответствие с цитираната разпоредба общинският съвет следва да определи освен цената за паркиране на местата по ал. 1, така също и условията и реда за плащането на цената от водачите на съответните органи, на които е предоставено управлението на тези места.

Изпълнението на това правомощие от Столичния общински съвет е обективизирано в две отделни решения на СОС, а не в разпоредбата на чл. 58 от НОДТСО, с която е възложено на кмета на общината със заповед да регламентира начините на удостоверяването на заплащането за почасово паркиране и контрола на действителното време на паркиране, което не противоречи на акта от по-висока степен. Регламентирането от Столична община на възложеното от закона правомощие на кмета на Столична община да определи начина на удостоверяване на заплащане на почасовото платено паркиране и начина на осъществяване на контрола на действителното време на паркирането на автомобили в зоните за почасово платено паркиране чрез издаване на административен акт не представлява също така преотстъпване на нормативна компетентност по смисъла на чл. 2, ал. 2 от ЗНА и чл. 76, ал. 2 от АПК. Член 99, ал. 3 от ЗДвП урежда правомощието на СОС, освен да определи цената на паркирането, да регламентира и условията и реда на плащането ѝ от водачите на съответните компетентни органи, което по своя характер е различно от правомощието на кмета на Столична община да определи само начина на удостоверяването на заплащането и начин на контрол на действителното време на паркирането на автомобили в зоните за почасово платено паркиране. Компетентността на кмета на Столична община, визира в чл. 58 от НОДТСО, произтича не от нормата на чл. 99, ал. 3 от ЗДвП, на която се позовава жалбоподателят П., а от чл. 99, ал. 1 от ЗДвП и чл. 167 от ЗДвП. В тази връзка следва да се има предвид, че чл. 23 от Закона за пътищата, сочен като основание за приемане на оспорената наредба, разписва, че правомощията на кмета по управление на пътищата се определя с наредба на общинския съвет. В този контекст на правомощията на общинския съвет и на кмета, определеното в разпоредбата на чл. 99, ал. 1 от ЗДвП правомощие на собственика на пътя или на администрацията, управляваща пътя, да управляват пътищата води до извод, че кметът на общината има правомощия по управлението на общинската собственост във връзка със спирането, паркирането и престоя на пътните превозни средства на територията на общината, като тези негови правомощия трябва да бъдат уредени в нормативен административен акт, издаден от общинския съвет. С оглед на това наредбата на СОС, в частта на чл. 58, се явява законосъобразна, непротиворечаща на акт от по-висока степен, поради което оспорването в тази част следва да бъде отхвърлено, като неоснователно.

По отношение на оспорената разпоредба на чл. 118, т. 1 от НОДТСО съдът намира за неоснователни наведените от жалбоподателите доводи за нищожност и незаконосъобразност. Член 118, т. 1 от НОДТСО /нов -

Решение № 521 по Протокол № 48 от 26.09.2013 г./ гласи, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения могат да се прилагат следните принудителни административни мерки: 1. преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощеният от него водач, когато превозното средство е паркирано правилно, но обстоятелствата налагат неговото преместване; за новото местоположение на превозното средство се уведомява районното полицейско управление, а разходите, направени във връзка с преместването на превозното средство, са за сметка на лицето или организацията, поискала преместването. С цитираната разпоредба е регламентирана принудителна административна мярка – принудително преместване на паркирано пътно превозно средство, и реда за нейното използване и прилагане, което не противоречи на установени със ЗДвП принудителни административни мерки, в частност на сочената от жалбоподателите разпоредба на чл. 171, ал. 1, т. 5, б. „а” от ЗДвП. Цитираната разпоредба регламентира, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, като принудителна административна мярка да се прилага преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач, когато превозното средство е паркирано правилно, но обстоятелствата налагат неговото преместване, като за новото местоположение на превозното средство се уведомява районното полицейско управление, а разходите, направени във връзка с преместването на превозното средство, са за сметка на лицето или организацията, поискала преместването. Видно от текста на разпоредбата на чл. 118, т. 1 от НОДТСО същата повтаря като основание за прилагане на принудителната административна мярка - принудително преместване на паркирано ППС, основанието по чл. 171, ал.1, т. 5, б. „а” от ЗДвП - когато превозното средство е паркирано правилно, но обстоятелствата налагат неговото преместване, поради което не въвежда нови основания, различни от законовоустановените. Принудителните административни мерки по чл. 118 от НОДТСО са предвидени със закон по смисъла на чл. 23 от ЗАНН. По силата на чл. 167, ал. 2, т. 1 от ЗДвП службите за контрол, определени от кметовете на общините, контролират в населените места спазването на правилата за паркиране от водачите на пътни превозни, а съгласно чл. 168, ал. 1 от ЗДвП определените от министъра на вътрешните работи длъжностни лица от службите за контрол и/или длъжностни лица, определени от собствениците или администрацията, управляваща пътя, могат да

преместват или да нареждат да бъде преместено паркирано пътно превозно средство на отговорно пазене на предварително публично оповестено място без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач. Следователно, прилагането на посочените по вид мерки е предвидена със закон възможност, на която разпоредбата на чл. 118, т. 1 от НОДТСО не противоречи. С нея не са допълнени основанията за прилагане на мярката, нито са въведени нови забрани, различни от предвидените в ЗДвП, както и не се създава привидност за различен правен режим от действително установения, поради което съдът не намира противоречие по чл. 8, чл. 12 и чл. 15, ал. 1 от ЗНА.

По отношение на оспорените разпоредби на чл. 118, т. 2, чл. 119 и чл. 128 от НОДСТО в частта им *„такса за отговорно пазене“* настоящият съдебен състав намира, че изложените от жалбоподателя П. доводи за нищожност и незаконосъобразност се явяват неоснователни, тъй като не се установява тези норми от наредбата в частта им относно *„такса за отговорно пазене“* да противоречат на акт от по-висока степен или да са въведени при липса на компетентност от СОС. С цитираните разпоредби се предвижда заплащане на *„такса за отговорно пазене“* в случаите когато пътното превозно средство е принудително преместено, при нормативно установени предпоставки за това, на специализиран паркинг. В тази връзка следва да се има предвид, че СОС не въвежда с НОДТСО, извън негова компетентност, *„такса за отговорно пазене“*, доколкото същата е законоустановена към датата на приемане на цитираните разпоредби от наредбата с Решение № 521 по Протокол № 48 от 26.09.2013 г. Понятието *„такса за отговорно пазене“* е въведено не с текстове на НОДТСО, а с чл. 171, ал. 1, т. 5, б. „б“ от ЗДвП, който изрично предвижда, че разходите, направени във връзка с преместването на превозното средство, са за сметка на собственика на превозното средство, което може да бъде задържано до заплащане на тези разходи, а *„таксата за отговорно пазене“* на преместения автомобил се начислява от момента на уведомяването на районното управление на Министерството на вътрешните работи, т. е. налице е законова регламентация за нейното прилагане. Наредбата на СОС, в тази си част, се явява законосъобразна, непротиворечаща на акт от по-висока степен, поради което оспорването в тази част следва да бъде отхвърлено, като неоснователно.

До приключване на устните състезания, искане за присъждане на разноски е направено от оспорващите и от ответника. Жалбоподателят П. е доказал направени в хода на производството разноски в общ размер на 530 лева – 10 лева заплатена държавна такса, 20 лева такса за обнародване

в Държавен вестник и 500 лева адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, като съобразно уважената част от оспорването на жалбоподателя следва да бъдат заплатени разноски в размер на общо 230 лева. Доколото жалбата на жалбоподателя З. е неоснователна, то на същия не се дължат разноски. Искане за присъждане на възнаграждение за юрисконсулт е направено и от ответника, като същото следва да бъде определено по правилата на чл. 78, ал. 8 от ГПК, като съгласно посочения текст в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, съгласно който за административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 200 лева. При съобразяване на обстоятелството на частично отхвърляне на жалбата на ответника следва да се присъди възнаграждение за юрисконсулт в размер на 100 лв.

Воден от горното и на основание чл. 193, ал. 1 от АПК, Административен съд София-град, IV-ти троен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на М. В. П. разпоредбата на чл. 19, ал. 1 от Наредбата за организацията на движението на територията на Столичната община, приета с Решение № 332 по Протокол № 48 от 19.05.2005 г., последно изменена с Решение № 511 по протокол № 58 от 26.07.2018 г. на Столичния общински съвет.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. В. П. в частта, с която са оспорени разпоредбите на чл. 58, чл. 118, т. 1, чл. 118, т. 2 - в частта „такса за отговорно пазене“, чл. 119 – в частта „такса за отговорно пазене“, и чл. 128 – в частта „такса за отговорно пазене“ от Наредбата за организацията на движението на територията на Столичната община, приета с Решение № 332 по Протокол № 48 от 19.05.2005 г., последно изменена с решение № 511 по Протокол № 58 от 26.07.2018 г. на Столичния общински съвет, като неоснователна.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. Т. З., с която е оспорена разпоредбата на чл. 118, т. 1 от Наредбата за организацията на движението на територията на Столичната община, приета с Решение № 332 по Протокол № 48 от 19.05.2005 г., последно изменена с Решение № 511 по Протокол № 58 от

26.07.2018 г. на Столичния общински съвет, като неоснователна.

ОСЪЖДА СТОЛИЧЕН ОБЩИНСКИ СЪВЕТ да заплати на М. В. П. сумата в размер на 230 /двеста и тридесет/ лева, представляваща разноси по делото, съобразно уважената част от оспорването.

ОСЪЖДА М. В. П. и П. Т. З. да заплатят на СТОЛИЧЕН ОБЩИНСКИ СЪВЕТ сумата в размер на 100 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: